„Lingușirea este plata anticipată
a trădării care ți se pregătește.”

- N. Iorga

NAȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Serie Nouă
Anul X
Numărul 564

13 - 19 aprilie 2022

Informație, opinie și atitudine publicistică

„Gazoboosterele” Europei…

Cezar Adonis Mihalache

Pentru început, un „hub” de distribuție pentru gazul lichefiat… Apoi pentru alte și alte resurse, hidrogenul, uraniul ori chiar atât de blamatul cărbune… Pentru că nu ‘geaba sunt redesenate hărțile energetice ale Europei, în funcție de sursele vizate pentru preluarea, „în coordonare”, de către UE… Înspre o centralizare… Și nu, în procesul „marii resetări” nu a fost vorba despre vaccinuri ca scop… Ci despre inducerea, dezvoltarea și verificarea posibilităților de menținere a psihozei colective și a controlului mulțimilor „à la longue”… Nu, injectările în serie, nu vaccinurile în doze programate repetitive, în salve dacă s-ar fi putut, ori dacă era nevoie până la obținerea efectului psihic colectiv, pe post de boostere, postbustere și suprabustere… Totul a vizat crearea unui „hub” central de influență, de exercitare și verificare a presiunilor posibile pentru fiecare tip de populație, ca o opresiune la adresa oricăror împotriviri, născute din mândrie, orgoliu și interes față de propriul status social-economic, și care se puteau manifesta prin refuzul față de anumite decizii, și „rodarea” pentru următorul produs… Unul văzut, nu ca marfă, ci drept resursă…

Vaccinurile, serurile, „arn” -rile și alfabetul grec apostilat pe post de prefixe și-au epuizat rostul… Rămâne evidenta problemă a retragerii stocurile rămase din „mijloacele” folosite în etapa „pandemiei”… Fie motivând expirarea acestora, proces de durată, fie prin retragerea voluntară și imediată, dintr-un „exces de precauție” al producătorului pe varii motive… Precum contaminarea accidentală a unor loturi… Iar semnalul a fost deja dat de „Moderna”, gata să degreveze guvernele de stocurile rămase, producătorul rechemând „din piață” (mai greu din venele subiecților, nu?!) aproape un milion de doze…

Vaccinul și-a împlinit menirea, poate să dispară ca mijloc de presiune, șantaj, amenințare… UE și-a creat metodologia necesară pentru „hub” -urile de influență imediată, apoi presiune, șantaj și, la nevoie amenințare… Și nu a fost nevoie nici măcar să aștepte încheierea războiului din Ucraina pentru a transforma o consecință într-un nou scop… Pentru că era nevoie de un motiv pentru a decupla țările membre de la gazele rusești și conectarea acestora la un „hub” de livrare al gazului coordonat de către UE, iar acesta a fost creat… Și avem deja conturul unei platforme unice pe care Europa o va pune la dispoziția țărilor care, pentru a compensa pierderea unor surse de aprovizionare, vor să cumpere gaz din surse nonrusești. Există și proiecția importurilor pentru următorii patru ani… Și mențiunea că platforma UE, deja aprobată prin summit-uri doar de ei știute când vor fi fost întrunite, acum se livrează doar deciziile de aliniere, va fi, nu doar un „hub” de conectare pentru resurse, acum gaze, ci și mijlocul procedural de coordonare „a negocierilor cu principalii furnizori de gaze”… Pentru că țările membre nu vor mai fi de capul lor… Nu vor mai avea suveranitatea aparentă a propriilor discuții cu partenerii… Pentru că UE va aplica procedura la care se pricepe cel mai bine, și pentru care s-a pregătit: centralizarea…

Sigur, Europa anunță că „procedura este voluntară”… Iar fiecare stat poate decide dacă va folosi acest „hub”… Dacă nu, evident, are la dispoziție libertatea de a sta în frig, de a-și contracta și chiar îngheța economia… O procedură „voluntară” în care UE nici măcar nu își mai maschează intențiile, anunțând că obiectivul este de a utiliza influența sa „de cel mai mare cumpărător de gaze din lume, pentru a sigura prețurile cele mai stabile” (nu cele mai mici, așa cum ar trebui să facă un negociator de piață) și care să reflecte „previzibilitatea și dimensiunea pieței comune a UE”. Adică, vor supraviețui, alimentate de gazul „hub” -ului centralizator coercitiv al Europei, economiile din „predictibilitatea” decisă de aceasta.

Este pentru prima dată când UE își afișează atât de agresiv intenția unei influențe (monopol) asupra celorlalți. Și vor urma presiunile și acțiunile coercitive, pentru că țările nu vor fi lăsate în statusul „alegerii voluntare”, de a se conecta ori nu la „hub” -ul creat, la prețurile și condițiile centralizatoare ale Europei. A fost conturată și directiva necesară, mascată sub negocierea voluntară a unor țări de a solicita acest lucru, prin care să se impună statelor membre să aibă obligatoriu în depozitele proprii stocuri care să acopere cel puțin 90 la sută din capacitate, iar asta până cel târziu la 1 noiembrie al fiecărui an (începând din 2023). Și da, UE are în vizor și o a doua marfă livrată printr-un „hub” similar… Cel destinat aprovizionării cu hidrogen pentru țările care vor reînvăța discursurile Gretei cea verde de ciudă… Apoi, vor urma restul: cărbune, grâne, alimente… Și, tot mai probabil în cea mai simplă proiecție dată de felul în care au evoluat lucrurile într-un răstimp atât de scurt, apa… Viitorul?… Să n-ajungem să cumpărăm, centralizat-european, gaz lichefiat importat din SUA ori China, dar cu sursa de proveniență tot Rusia… Sau, poate importat de Europa direct din Ucraina, printr-un „hub” al unui gaz pe care îl va primi, din partea Rusiei, drept despăgubire de război…

Eroi sau anti-eroi…

Camelia Morda Baciu

Încă din antichitate au existat persoane care au schimbat în mod semnificativ fața lumii, fie printr-o idee, fie printr-o invenție, o descoperire sau o acțiune. În unele cazuri, prin simplul fapt că au făcut ceva anume. Citind cartea „Oameni care au schimbat lumea”, autor Rodney Castleden, am constatat că istoria lumii, începând din Antichitate, continuând cu lumea Medievală și Renascentistă, apoi perioada Iluminismului, Lumea secolului al IX-lea și până la Lumea modernă de astăzi a avut eroi „pozitivi” și „negativi”. Ghilimele aparțin subiectivismului, percepției, opiniilor, criticilor, realizărilor acestor personalități. Viața și activitatea lor a fost, în parte, influențată de noroc. Și vă dau câteva exemple. În primul rând, au existat personalități, precum Tolstoi, care s-au născut în familii care au moștenit averea înaintașilor, ceea ce le-a dat posibilitatea unor înfăptuiri deosebite. Dar, mulți s-au aflat la celălalt capăt al ierarhiei sociale, fără niciun avantaj obținut la naștere și nu s-au putut baza pe averea familiei. Unii au avut noroc de profesori, precum Shakespeare, iar alții s-au bucurat doar de șansa unei bune idei la momentul potrivit. Unii s-au născut în familii benestante, iar alții proveneau din medii incredibil de nevoiașe. Newton, Rousseau, Robespierre, Dickens, Stanley, Schliemann și Lomonosov aparțin cu toții acestei categorii. Doar prin strădanii, elanul și tenacitatea lor s-au realizat persoane precum: Leibniz, Wilberforce, Pasteur și Edison.

Unii dintre cei care au avut mari realizări de-a lungul istoriei nu erau tocmai normali din punct de vedere psihologic. Unii sufereau, probabil, de tulburări de personalitate de tip narcisistic, un simț exacerbat al propriei importanțe. De exemplu: Alexandru cel Mare, Ivan cel Groaznic, Wagner și Hitler. Interesant este faptul că, ceea ce pentru unii dintre noi, reprezintă un erou, pentru alții, e un anti-erou. De exemplu, pentru unii, Pasteur și Lister au schimbat lumea în bine, iar alții, printre care Hitler, Mao și bin Laden au schimbat-o în rău. Einstein și Newton au schimbat percepția asupra lumii. „Reformatorii lumii sunt câteodată plăcuți și pretențioși. Sofocle, Leonardo, Nelson și Lincoln se numără printre cei mai pretențioși oameni, deseori fiind însă plini de spirit competitiv, pretențioși, caustici, aruncând scântei unii către alții.” spunea Castleden. În lumea literară, culturală, în general, au existat și există eroi și anti-eroi, modele demne de urmat sau anti-modele. Aici intervine subiectivismul, gustul artistic, acceptarea vieții personale a personajului, a orientării sale politice, ideologice, religioase. Într-un fel sau altul, fiecare a plătit pentru ceea ce a făcut, scris sau afirmat. Mulți scriitori au fost exilați: Dante Alighieri, Ovidiu, Emil Zola, Victor Hugo, Stefan Zweig, T.S.Eliot, Ernest Hemingway etc. Foarte mulți scriitori au pătimit mulți ani prin închisori. „Păcatele” lor au fost diverse: s-au găsit în conflict cu autoritățile, viața personală imorală sau scrierile prea îndrăznețe, uneori triviale, alterori, considerate nefaste pentru țară. Dar în exil sau închisori s-au creat capodopere literare. Unora, aceste existențe forțate le-a ruinat cariera. Drogurile și homosexualitatea au fost principalele capete de acuzare pentru scriitori celebri precum: Ken Kesey, Oscar Wilde. Din gelozie, Paul Verlaine a tras două gloanțe în iubitul său Rimbaud, rănindu-l la încheietura mâinii stângi, fiind arestat și închis la Mons. Jach London a petrecut treizeci de zile în penitenciarul Eric County, fiind acuzat de vagabondaj. Pentru viziunile sale revoluționare, Feodor Dostoievski a prestat patru ani de muncă silnică în Omsk. A plătit cu viața, fiind decapitat în urma acuzării de înaltă trădare, Thomas Mons, avocat, autor și om de stat englez, cel care a inventat cuvântul „utopie’.

Polemizând satiric, adesea folosind operele sale pentru a critica Biserica Catolică și instituțiile franceze din vremea sa, Voltaire a sfârșit de multe ori în încarcerări și exiluri. Și problemele financiare, discrepanțele din conturi au fost motiv de trimitere în închisoare, în cazul lui Cervantes, romancier spaniol. Și scriitorii români au avut un destin asemănător. Acuzați de viziuni politice greșite, de comportamente îndreptate împotriva comunismului și de propagandă anticomunistă, au trăit mulți ani în închisorile românești: Radu Gyr, Mircea Vulcănescu, Petre Țuțea, Constantin Noica, Nicolae Steinhardt, Vasile Voiculescu, Paul Goma, Nichifor Crainic, Mihaela Ghițescu, Ștefan Augustin Doinaș.

Un amestec fatidic...

Nicolae Bălașa

Imeditat după „căderea” noastre în lume, moartea se desfată, tolănită în subconștient, cu oricare greșeală făcută de către noi, viețiI. Afirmația anterioară este, totuși, un posibil punct de vedere, în care, contextual, cred. Problema, din acest moment, fie doar și pentru nuanță, se poate despica cel puțin în două: prima ar putea ține de greșeala în sine, de tipul nostru de comportament, ce nu funcționează mereu întocmai ca un ceasornic. Omul este bântuit de iluzii, sentimente, dorințe, cerințe ascunse și chiar răutăți cu componentă genetică, ură, hoție, boli transmisibile din generație în generație, ce capătă contur pe parcursul prezenței lui în lume, pe de altă parte, comportamentul nostru este fie reglat, fie modificat de mediul social, de cultura poporului, de tradițiile acestuia și de aportul educativ ce ne conturează ca ființe sociale. Tot în una dintre discuțiile anterioare sugeram ca și componentă în cauza morții, imbecilul cu minciuna, oricând, pe buze, sforar al contextului în care își vrea porția, tinzând oricând și oricum să devină. El, imbecilul a cărui singură substanță, scoasă pe tarabă, la vedere, ce ține doar de trâmbițarea relațiilor sale sus puse, în jegoasa manipulare, poate ucide cu aceeași eficiență și precizie ca armele de distrugere în masă. Cum îl recunoaștem? Imbecilul (excludem cazurile patologice, pe acelea chiar le regretăm și le suntem alături) în devenire este individul a cărui cultură este zero, educație, ioc sau, cel mult, cât ai chiorî un șoarece, și aia falsă, este individul micilor învârteli și aranjamente, este micimea umană a cărei experiență de viață a fost strânsă din te miri ce găinării sau hoții penale.

În jurul nostru, din fericire, nu sunt doar imbecili, apoi, firește, ne putem întreba în ce măsură, chiar noi, oamenii cu pretenții, avem undeva ascuns, în noi, tot un imbecil sau tot noi critici necruțători, putem cădea în aceeași stare de imbecilitate, mai ales dacă contextul social politic ne permite? Nu mai vorbesc de situații favorizante care parcă ne ademenesc și ne îndeamnă să devenim nemernici. Complicat de răspuns! Ar trebui psihanaliză, sinceritate ce trece dincolo de limita sincerității omului contingent, ar trebui ca tu însuți să fii un Dumnezeu al tău care să te judece la fel ca la judecata de apoi, fără milă. Ar trebui o dedublare absolută, o dedublare nu în sens patologic, ci în ideea unei sinceități absolute. Iar dacă ne-am judeca, ce? Am deveni, de bună voie și nesiliți de nimeni, alții, evident mai buni sau chiar perfecți? Mira-m-aș! Dincolo de sancțiuni, cel mult, suspine. Și ele doar în măsura în care ele, suspinele, mai au loc printre înjurături, huiduieli, scuipături și câte mai câte ies din gura păcătosului altoit… Omul poate fi, cât de cât, repus corect pe linia vieții, dar nu pentru cine știe ce timp. Nu are stare.

Pe de altă parte, nu-mi pot imagina nici o lume formată doar din șablonați, înțepeniți în canoane și ritualuri de sfințire. Norocul nostru, cu diversitatea! Dacă ar putea fi fără încrâcenări, fără ură și violență, pofta de viață a omenirii, cred eu, ar fi alta, iar cerul de deasupra noastră, mai albastru. Nu e să fie, iar de aici, am mai spus-o, istoria omului, o istorie a vărsărilor de sânge. Întrebarea e de ce? Primul fraticid a fost descris în Biblie, în capitolul Abel și Cain, am mai vorbit… După el, cumva, parcă s-a dat drumul la omor, la crimă. Prima mare pedeapsă a neamurilor, în Sodoma și Gomora. Mirosea ,, și pe pământ, și în ceruri, a praf de pușcă, chiar dacă el, praful, a fost inventat târziu, la scara timpului în univers, parcă, ieri, alalteri. Nu o luați în serios, chestiune de interpretare și adaptare a textului, în funcție de context și vremuri. Apropo de chestiunea cu contextul, chestiune dezbătută și întoarsă pe toate părțile de noii specialiști în ale culturii la întocmirea programelor școlare, aci, la noi în „România educată”: „ce ne mai trebuie, domne,` Creangă, în manualele școlare? I-auzi, Creangă, cine o mai fi fost și ăsta și ce treabă o mai avea cu noi, oamenii momentului?! …Apoi, cum pot înțelege copiii de ce amărâtul ăla, că i-am uitat numele, fura cireșe? La un adică, să-i învățăm pe copii să fure?! Adică, delictul? Adică, hoția, de parcă noi n-am ști ce și cum…” Da, are dreptate specialistul lui pește prăjit și o dudă fiartă, cireșele „astăzi, „cresc” în format 3 D, la imprimantă, și se vând la supermarket, la pungă. Mai nou, aud că lecțiile nu s-ar mai face în clase, pe băncile școlii, ci în curte, așa, în aer liber, cât să nu se streseze neuronal copilului și să se pună, cumva, în mișcare. Obosește! Doar în starea de pică pară mălăiață în gura lui nătăfleață, copilul este apreciat, iar părinții, conform noilor norme, musai să primească din partea dascălilor, pentru starea odorului, scrisori de felicitare.

Gluma de ieri, „prost să fii, noroc să ai” a devenit, reformulată, normă națională obligatorie. Cu cât mai prost și mai nesimțit, cu atât mai mare rangul și statusul social. Altfel ești perimat, bun doar de casat sau cel mult de trecut la relicve. Pe vremurile de dinaintea antichității, când școlile lipseau, bătrânii erau protejați și prețuiți pentru învățăturile cumulate de-a lungul vieții. Doar ei erau adevărate școli vii, iar cel ce le lua în seamă spusele, greșea mai puțin în viață.

Dar să revenim la ale noastre chiar dacă cele spuse au un fel de înlănțuire. Prin urmare istoria omului, o istorie a vărsărilor de sânge. Mai ales de când cu ideea de imperiu. De-a lungul istoriei, toate, dar absolut toate, născute din bălțile de sânge. Firește, tot în ele au și sfârșit, însă ce importanță are? Imperiu să fie! Mai întâi în mintea unui nemernic, apoi în mintea mai multor imbecili și tot așa, până ce chiar și Dudă Coclit sau Dorel pune mâna pe ghiuleaua de tun sau încalecă pe racheta intercontinentală. Totul, zic ei, spre salvarea omenirii! Nu noi suntem idioții, ci ceilalți! Asta le-a spus mai marele imbecil, asta repetă și ei la unison: Glorie imbecilității! Iar imbecilii repetă. Ca om care se tot frământă de-a lungul vieții, în speranța că își va găsi, cât de cât liniștea, mă tot întreb: de unde toate astea, unde s-ar putea afla cauza, de unde aceste apucături ale noastre, ca războinici? Ca o cauză, un loc din care să fi pornit totul, trebuie să fie. Din perspectiva Bibliei, știm povestea omului. Lapidar, mai sus, am trecut în revistă și câteva din primele fapte ale sale. Acolo totul se întâmplă fie sub ascultarea sau neascultarea lui Dumnezeu, iar de aici fie binele, ca stare, sub protecția Sa, fie răul, ca pedeapsă.

Din perspectiva evoluționismului, omul, de la forma sa primară de homo sapiens (formă, în urmă cu aproximativ 300.000 de ani în urmă), ajunge „animal social”; „animal politic” sau „omul ființă socială”, în viziunea lui Aristotel. În aceeasi perioadă Platon, profesorul lui Aristotel, cu o oarecare ironie, îl definește pe om ca fiind „un animal biped, fără pene și cu unghii late, care urăște să se trezească devreme” Mai târziu, „omul este o trestie gânditoare”, în viziunea lui Blaise Pascal și, în ultimă instanță „omul devine ființă rațională” în perspectiva kantiană și modernă, în general etc. Marele cărturar român, Petre Țuțea leagă – zic eu, inspirat -, omul de îndumnezeire, de relația acestuia cu divinitatea și îl definește astfel: „Fără Dumnezeu, omul rămâne un biet animal rațional și vorbitor, care vine de nicăieri și merge spre nicăieri”.

Revenind, omul, doar ca animal, are, desigur, doar instincte. Prin urmare, în viziunea evoluționistă, pentru a se hrăni, pentru a se proteja, pentru a se înmulți etc., omul nu era om, ci fiară sălbatică și trăia ca atare. Problema se complică din nou, fie doar și la o minimă privire aruncată în natură. Cu ochiul liber, fără prea multe studii, putem observa că nu toate animalele sau păsări etc., sunt fiare. Numai omul-bestie ar ucide, ar sfâșia, ar face orice semenului său, doar pentru a-l mângâia pe creștetul capului, fie și doar satana. Dumnezeu îi are pe ai lui, dracul, categoric, pe ai săi. În ambele tabere, categoric turme. Diferențele țin de număr, context, de ființare și pespectiva de abordare a acesteia, a ființării. Ca o paranteză, într-o carte, publicată anterior, „Dincolo de normalitate”, treceam în revistă formele de conviețuire ale omului.

Omul singur, omul-trib, omul-popor, (mai multe triburi vorbitoare ale aceleiași limbi și purtător al acelorași valori etc), omul-imperiu, (mai multe popoare înrobite sub forța armelor). De observat e faptul că în toate formele de organizare cunoscute până în prezent pe fața pământului, chiar și în cazul omului singur, neatașat, există cel puțin două mari stări, prima ar fi, după mine, starea de acceptabilitate reciprocă, stare a cărei stabilitate în timp ține de iubirea de sine și iubirea de oameni, propovăduită de către Iisus, în scurta sa prezență în lume. Prin urmare, liantul în cadrul tribului, al poporului, mai rar sau deloc în cadrul unui imperiu, depinde de dragoste, de iubire. Ca o paranteză, suficient de semnificativă, aflați că Eminescu a conștientizat atât de mult iubirea și necesitatea ei în lume, pentru viețuirea fiecăruia în parte și a făcut tot ce i-a stat în putință să o răspândească printre oameni, încât, în momentele în care și-a văzut eforul în zadar, s-a îmbolnăvit.

Din cauza neînțelegerii acestui sentiment atât de nobil, și noi, cei de astăzi, ca și cei de ieri, suntem bolnavi. Ba mai mult, suntem și bolnavi, și vinovați! Parul, bâta, aroganța, hâra și pâra ne sunt mai la îndemână decât iubirea. Iar de aici micimea graduală a fiecăruia. Luați aminte, nu sunteți capabili de iubire, nu existați ca oameni! Din punctul meu de vedere, nu aveți loc nici măcar în termenul „târâtură”, polisemantic, de altfel, dar asta e altă poveste.

A doua mare dimensiune a omului ține de felul în care el, omul, se simte liber în toate formele manifeste ale libertății, alături libertății altuia, alături libertății semenilor. Altfel spus, adevărata dimensiune nobilă a omului este dată de puterea sa de a conviețui… iar conviețuirea parcă depășește acceptabilitatea și iubirea, deja incluse, mai ales în cazul popoarelor, cu atât mai mult în cadrul imperiilor, în interiorul cărora multiculturalismul nu este acceptat, în interiorul cărora tendința puterii, ca putere statală, tinde să uniformizeze. Adică tinde să facă din omul firesc, unul nefiresc, unul parcă întors pe dos și aruncat, fără identitate, într-un conglomerat la fel de șters. În astfel de situații, în care omului îi este știrsă identitatea și se simte amenințat, omul contingent scos din firescul său redevine animal, redevine bestie și ucide, în dreapta și în stânga, fără logică.

Austriacul Konrad Lorenz, om de știință, în sensul larg și nobil al cuvântului (a primit Premiul Nobel în 1973, pentru descoperiri în medicină), s-a ocupat, printre altele, și de comportamentul animalelor, apoi a avut marea inspirație de a compara observațiile și rezultatul studiilor făcute, cu comportamentul omului, și el supus acelorași observații, încă din Antichitate. Una din primele sale concluzii care atrage atenția în mod deosebit, constă în faptul că cel mai feroce animal, în interiorul speciei sale, de pe fața pământului, este șobolanul. Pentru a fi înțeles mai bine, insist asupra ideii de ucidere în cadrul speciei. Prin urmare nu este vorba de faptul că un leu sau un tigru ucide gazele, bivoli sau alte animale pentru a se hrani, ci de faptul că leul sau tigrul nu ucide alți lei sau alți tigri, decât, în situații de excepție.

De obicei, masculii se bat între ei, se luptă pentru supremație în grup, se luptă instinctual pentru procreere, dar rar, foarte rar ucid. Sobolanul însă, da. Ei trăiesc în grupuri mai mari sau mai mici, iar când un confrate, dintr-un alt grup se rătăcește și intră pe teritoriul ce nu-i aparține, este atacat și sfâșiat, fără ezitare, în fracțiuni de secundă. În cazul șobolanilor, ferocitatea este maximă. La polul opus șobolanului, se află gâsca sălbatică gata oricând de a fi o bună gazdă, de a sări în ajutorul unei alte gâște rătăcite, este oricând dispusă să hrănească puiul unei surate rătăcit și înfometat. În urma acestor analize, Lorenz trage concluzia, fără a greși, că omul este, într-un mod stupid, o combinație nefirească, fatidică, între șobolan și gâsca sălbatică.

Prin urmare, omul extremă, șobolan otrăvit sufletește, frustrat, ce sfâșie la drumul mare, doar pentru a se poziționa ca păduchele în frunte (în expresia populară, dracu gol), omul de mijloc, corcitura comportamentală șobolan-gâscă, un fel de bine-rău prezent cam la tot pasul, egocentric, un fel de buricul pământului, este omul ce azi te ia în brațe pentru a te putea vinde în aceeași zi sau cel târziu mâine, este omul pentru care semenii nu contează decât în măsura în care ei, semenii, îi sunt slugi smerite. Totuși, aici, în funcție de cantitatea procentuală a comportamentului de șobolan și a comportamentului de gâscă sălbatică, poate fi plasat și omul contingent, ce viețuiește în condiții de normalitate. Mediul social, dar și dorințele sale, mai mult sau mai puțin firești, îl pot urca sau coborî pe scara vieții. Și, în sfârșit, omul gâscă sălbatică, omul altruist, cu sufletul deschis, echilibrat, înțelept și iubitor de oameni. Mar rari, dar sunt.

Nu uitați să distrugeți Romania în fiecare zi…

Zoe Dantes

Din 16 martie 2020, în România a murit libertatea și democrația. Sub pretextul unei „pandemii”, nedeclarate, că să fim bine înțeleși, România a îmbrăcat forțat haina coercitivității… Terorismul de stat, îl vedem în fiecare zi, la orice oră doar ieșind pe stradă. Organele instituțiilor de forță, servesc și apără interesele unor psihopați ajunși la putere printr-o fraudă generalizată și mai ales în urma unei „combinații in care au murit oameni”, pentru ca cieva, Iohannis, să aibă guvernul lui, parlamentul lui, armata lui, miliția lui, securitatea lui, în general partidul lui. Unic! Totul sa fie „al lui”! Asemenea dorințe care frizează, psihopatia costă.

Acest individ lipsit de orice empatie, cultură politică, inteligență emoțională și mai ales de neuronul acela care-i poate „livra” analiza unei realități concrete în care se îmbracă o țară. Toate aceste „dorințe aprigi de putere” au avut niște costuri. El a fost pregătit să plătească acest preț, Germaniei, doar pentru a fi susținut într-un scaun mult prea înalt chiar și pentru el. Și nu numai Germaniei (sparanghel, păduri, terenuri etc.), cât și prețul unei „șepci” către Înalta Poartă.

Vedem toți care a fost prețul. Că să rămână la putere, a adus asupra României terorismul politic, după care, așa cum se vede, el fiind un om „născut obosit”, a lăsat „pas cu pas” să se instaureze nazismul într-un stat așa-zis de drept, pentru „marele lui proiect” Romania Reeducată și mai ales sloganul: „Distrugem România în fiecare zi!”.

Nazismul în România, nu are aceeași ideologie ca în Germania anilor ’40, când se „presupunea” că ei, naziștii, „luptau împotriva multinaționalelor” și politicilor lor. Nu! Nazismul instaurat în România are alte căi de exprimare. Și anume, puterea este preluată fix de acele multinaționale, care duc o „politica de distrugere” a tot ce înseamnă tradiție, identitate de neam, cutuma, tradiție religioasa etc. Din anii ’40, multinaționalele au devenit cu adevărat Carteluri, nu în sensul cartelurilor din Mexic, ci doar in sensul de ordonare a politicilor interne și externe a statului pe care-l „ocupa economic”.

Atentatul la siguranța națională a României, atentatul la viața unei națiuni, sub „pretextul că acești naziști vor binele cuiva” este cea mai mare trădare de stat care a exista în istoria Romaniei moderne.

Principiul pe care s-a bazat Iohannis, în instaurarea nazismului a fost „Principiul Conducătorului”, care este un „principiu cheie din ideologia fascistă”. Întâlnim în persoana lui Arafat, acest principiu de sine stătător, „Comandantul Acțiunii”!

El este cel care a preluat puterea decizională în statul român, decimând, prin Ordinele date și semnate de el (neconstituționale), cu ale lui „Protocoale ale Morții”, orice persoană care a avut nevoie de asistență medicală. Acest individ, a tăiat „dreptul la asistență medicală” drept înscris într-o Constituție cu care Iohannis și limbricii ajunși la putere și-au șters partea dorsală. Acest Comandant, s-a folosit de „Eugenie”, nu pentru a „purifica rasa stăpână” ci pentru a decima persoanele cu afecțiuni cronice, vârstnicii și pe toți cei ce aveau nevoie de asistență medicală de urgență. Ca să aflați acum de fapt, că omul nu avea nici măcar numire! Nu de ce a făcut e întrebarea. Răspunsul ar fi interesant la întrebarea: cine l-ar ținut acolo și în ce condiții!

Ideea de a pune în practică acest principiu al „Eugeniei” a fost marcată de închiderea tuturor spitalelor, de a arunca bolnavii din spitale, la orice oră din zi și noapte, fără a fi tras la răspundere de nimeni. Comandantul Acțiunii, și „autoritățile oficiale”, în speță P.N.L., P.S.D., U.S.R., U.D.M.R., formate din niște „oameni de paie” ce răspund doar la comenzile șantajelor sau politice, au aruncat Romania sub ocupație nazistă și terorism politic de stat, pe timp de pace. Din anul de grație 2020.

Frica, manipularea, propaganda și propagandiștii sistemului nazist, revarsă prin instrumentele terorismului de stat, în fiecare ora din zi și noapte minciuni pe care nimeni nu le poate verifica. Ei toți aspecialiștii naziști”, au ieșit și v-au spus continuu cât de gravă este situația, cât de multe aînmormântări în saci negri” vor fi, aruncând astfel asupra oamenilor, umbra morții!

Ca să se ajungă la aceste efecte, nu exista „oameni politici” nevinovați. Ei toți știu adevărul, ei toți se înfruptă din cea mai mare delapidare a banilor publici de a avut loc vreodată în România. Ca un om, sau un popor să înțeleagă ce are de făcut, este important ca acel individ sau popor să înțeleagă „în ce timp este”! Fără o raportare nudă la realitate, niciodată nu se poate găsi soluția.

România este sub ocupație nazistă și terorism de stat, deși nimeni nu o spune. Nu avem nevoie de cuvinte! Faptele sunt definitorii și realitatea este cruntă. Acești indivizi perverși vă arată prin vorbe și fapte în fiecare zi timpul în care sunteți. Sunteți într-un război, declarat împotriva voastră de cei pe care i-ați „cocoțat” la putere. Doi ani de restricții drăcești și mai nou, se erijează în salvatorii altui stat, oferind gratuități așa zișilor refugiați, gratuități, pe care cetățenii români nu le-au avut niciodată! Din banii voștri!

Așa cum voi i-ați cocoțat la putere, tot voi puteți să le trageți scaunele de sub posterioarele infecte! E o chestiune de alegere și înțelepciune! Atât! Doar să știți „în ce timp sunteți”! Până acum ați primit „doar pietre”. Acum e rândul poporului român să întoarcă „pietrele” exact celor din mana cui au venit!

E singura noastră șansă! Restul e doar propagandă, batjocoră și mai ales, ca viitor slogan al Cartelului Politic al partidului pe persoană fizică, Werner, „Nu uitați să distrugeți România în fiecare zi”….

Cartea și literatura între Gutenberg și Zuckerberg…

Dorin Nădrău

Omul zilelor noastre traversează inevitabil o perioadă de timp în care totul se schimbă uimitor de repede. Este de notorietate că democratizarea informației a fost unul dintre primele efecte ale internetului. Consecințele mai mult sau mai puțin înțelese sau acceptate care se propagă în continuare cu rapiditate induc dileme viu disputate prognozând viitorul cărții și al literaturii. Scepticii evidențiază serioase argumente în susținerea ideii că social-media și societatea informațională vor reuși să ucidă literatura, emițând formulări raționale, cum ar fi: minimalismul rețelelor sociale, substituirea temporalității îndelungi a unei scrieri cu temporalitatea ultrascurtă a unei postări, obsesia de a consuma conținutul cu viteză, pe sărite, și de a-l însoți cu comentarii standard etc. În contradictoriu, realitatea demonstrează că au fost create site-uri, bloguri, reviste și grupuri care discută literatură de mare clasă. Aceasta dezvoltă necontestabil abilitățile și dorința de a le căuta aferente, iar pe cei înzestrați în acest sens, îi motivează spre a le produce. Astfel, o primă constatare denotă faptul că democratizarea digitală nu se concretizează doar în efecte nocive, avantajele oferite fiind remarcante. O sumară reflecție asupra raportului dintre social-media și literatură se poate simplifica prin examinarea raportului între „a citi” (adică a urmări un text tipărit pe o pagină de hârtie în ordinea devenită clasică de la stânga la dreapta) și „a scruta” (adică a recepta o imagine pe ecranul unui computer, laptop sau smartphone). În primul caz, suntem în Galaxia Gutenberg, în cel de-al doilea, ne aflăm în Galaxia Zuckerberg. Astăzi, navigăm (încă) în ambele galaxii, respectiv Gutenberg și Zuckerberg, cu indiscutabile avantaje, fără a putea ști cu certitudine care va fi parcursul și dacă după momentul intersectării o galaxie o va înlocui definitiv pe cealaltă. Câteva considerații comparative se impun cu necesitate. Cartea în format tradițional, cu file tipărite, legate între coperți și prezentând un corp de cuvinte reunite sintetic și sintactic, a dominat pentru o lungă perioadă cultura universală. „Funcționarea” culturii a fost profund modificată de digitalizarea petrecută în ritm surprinzător care a condus la expansiunea vădită a imaginii și crearea posibilității de a găsi orice informație la distanță de un „click”. În aceste condiții, se poate afirma că digitalizarea a dat omului, o dată cu simultaneitatea percepției, iluzia că totul îi este la îndemână, asigurând totodată accesul la o proximitate comodă și nelimitată. Primind informațiile cu o uluitoare rapiditate, omul contemporan este scutit de efortul personal de a înțelege și de a imagina, lui oferindu-i-se informațiile și imaginile în bună parte „mestecate”. Astfel, omul recent citește tot mai greu o carte în sens tradițional, clasic, percepând simultan, cumulativ, dar cu prețul unei superficialități operabile pe termen lung. Dacă în trecut omul se adâncea în sine cu fiecare text citit, progresiv, omul contemporan răbufnește în afară avid și repezit, în toate părțile. Pentru cei copleșiți (încă) de plăcerea răsfoirii unei cărți, a foșnetului paginilor, a mirosului de tuș tipografic, afectați și de faptul că social-media și societatea informațională a alungat de pe tarabe și din librării cărțile bune, lipsindu-i și de câteva călăuze utile pe care le reprezentau revistele literare, acomodarea la incredibilele fațete ale tehnologiilor de ultimă generație s-a desfășurat, fără îndoială, mai anevoios. Aceștia rămân tributari în crezul și convingerile lor postulatului statuat de strălucitul academician Zoe Dumitrescu Bușulenga exprimat după cum urmează: Umanismul culturii se sprijină pe lectură, nu pe imagini fugitive. Lectura îți lasă popasurile necesare pentru reflecție, pentru meditație. Pierderea obișnuinței lecturii este pericolul cel mai mare care amenință planeta pentru că slăbește intelectul, puterea de gândire și te face să uiți limba.

Deosebit de pertinente sunt concluziile relevate într-un admirabil eseu intitulat „Apologia cărții”, apărut la editura Gallimard în anul 2011. Autorul, Robert Darnton, este un istoric celebru, fost profesor la Princeton, specializat în istoria cărții. Pe vremea când a scris eseul, era directorul bibliotecii Harvard. Analizând problemele majore pe care viteza impresionantă de evoluție a tehnologiilor o implică, autorul identifică patru etape succesive distincte în evoluția modurilor de comunicare a informației. Prima include invenția scrisului, cam pe la anul 4000 î.e.n., hieroglifele pe la 3000 î.e.n., scrierea alfabetică pe la 1000 î.e.n. A doua etapă a fost marcată de apariția codexului care la începutul erei noastre a înlocuit ruloul, lectura transformându-se și ea, cititorul având percepția paginii și putând foileta textul. A treia mutație fundamentală a generat-o invenția tiparului grație tehnologiei lui Johannes Gutenberg, cartea ajungând să se răspândească în cercuri tot mai largi de cititori. A patra etapă o reprezintă comunicarea electronică: Internetul s-a impus la mijlocul anilor ’80, Google a fost fondat în 1998. Două observații ale lui Darnton merită reținute. Prima privește schimbarea spectaculoasă de ritm: de la scris la codex au trecut cam 4300 de ani, de la codex la tipar 1150 de ani, de la tipar la internet 524 de ani, de la internet la motoarele de căutare 17 ani. A doua observație este că, reorganizând altfel faptele, se obține o altă imagine, care va pune accent pe continuitate, nu pe schimbare. Potrivit opiniei autorului, această continuitate este identificată în natura fatalmente instabilă a textelor, în ziua de astăzi informația nefiind sigură, constatându-se cu ușurință existența a numeroase „variante” pe internet. Și în trecut textul suferea numeroase modificări, dreptul de proprietate intelectuală fiind inexistent vreme de secole, editorii putând „pirata” în voie textele și chiar să le „completeze”. Remarcabilul istoric consideră că oricum intenția de a trece toate cărțile în format digital este irealizabilă și, mai mult, nimeni și nimic nu garantează că textele copiate pe Google vor rezista în timp, ele putându-se pierde și prin aceea că suportul poate deveni depășit tehnologic, în lumea de azi fiind imposibil să știi ce tehologii vor apărea peste zece ani. Contrar unor păreri care au circulat intens (și încă mai circulă), hârtia s-a dovedit a fi un suport extrem de rezistent.

În pofida marii diversități de aspecte pe care comunicarea digitală le implică, conducând la o spectaculoasă varietate de exprimări și poziții, previziunile celor care scriu și citesc cu adevărat par a converge într-o recunoscută cvasiunanimitate spre aceeași teză optimistă: în contextul tuturor schimbărilor lumii, literatura și cartea vor dăinui, susținând pe mai departe ființa umană în tot ce are mai profund și mai specific.

Patria ori Europa „a priori”?...

Cezar Adonis Mihalache

Din momentul în care SRI a fost expus public, prin inserarea lui ca beneficiar în PNRR, ar fi trebuit să-și înceteze activitatea! Să devină, eventual, un simplu mecanism, instrument, chiar și „paravan”, în procesul de digitalizare a țării… Iar toate competențele pe seama securității naționale trebuiau transferate altor structuri, ce nu s-au lăsat „decopertate”, pentru că nu mai vorbim nici măcar de o simplă deconspirare, ci de o mutare voită, cu bagaje cu tot, pe listele de intruziune a Europei, sub motivația verificării modului de aplicare al PNRR -ului, în instituțiile noastre naționale. Și nu doar în numeroasele instituții și agenții „civile” implicate în procesul, întru' veșnică tergiversare, al digitalizării țării, dar acum, iată, și în cele de securitate…

În mod cert, procesul de digitalizare a ministerelor și instituțiilor țării, pentru a face rost de banii necesari, trebuia inclus în PNRR. Dar nu avea ce să caute acolo „listarea” unor structuri secrete! Pentru că, în orice țară normală la cap, aceste instituții nu sunt bugetate prin mecanisme vizibile oricui, prin criterii de „eligibilitate” și de verificare a modului de cheltuire a banilor aflate la îndemâna Europei. De finanțarea lor se ocupă strict guvernele, prin mecanisme ce rămân, ca nivel de „transparentizare”, exclusiv în competența statului respectiv, chiar și în ceea ce privește cheltuirea banilor primiți, existând pentru acest lucru, ca audit financiar, comisiile parlamentare de specialitate.

Și nu, problema nu este că SRI, prin inserarea în cadrul de aplicare al PNRR pe segmentul digitalizării instituțiilor publice, ar putea avea acces la datele de conținut din viitorul „cloud” guvernamental, ce va cuprinde peste 60 de instituții. Pentru că este firesc să aibă acces la

acele informații, fiind vorba de datele, emailurile, corespondențele dintre instituțiile statului, nu dintre entități private. Dar discuția publică este intenționat dusă în această direcție pentru a distrage atenția de la adevărata crimă de protejare a țării, prin expunerea SRI într-un mecanism european.

Iar lucrurile nu au fost făcute la întâmplare… Este tot mai clar o acțiune țintită pentru a asigura „desfacerea” ultimelor bariere ale țării… Pentru că, dacă în PNRR ar fi fost trecute drept beneficiare instituțiile implicate în digitalizare, toate la pachet sau un „hub” constituit din prea multele agenții ce se încalecă pe atribuțiile primite (primite pentru a crea sinecuri după sinecuri și care, iată, acum își arată fața hidoasă a vulnerabilizării instituțiile Satului Român, pe care nici un serviciu nu s-a îngrijit să-l semnaleze), viitoarele ingerințe ale Europei, pentru a verific modul de cheltuire al banilor, nu ar fi reprezentat o posibilă vulnerabilizate în extragerea mai mult decât a unor simple date.

Acum înțelegem îndârjirea autorităților noastre de a solicita acele revizuiri minim necesare în cadrul PNRR… Pentru că aceste portițe, „sigilate” într-un cadru-acord european, nu au fost puse acolo fără achitarea unor plăți către cei ce le-au pus la dispoziție… De la guvernanți, la angajații de prin ministerele implicate, dar și la clicile pe zone de interes din spatele acoperit politic și cvasi politic…

Iar ultimele „bariere” nu vor fi desfăcute delicat… Ci smulse, „a priori”, precum sloganul SRI -ului, până la expunerea totală a țării. Pe sistemul de pensii, pe intabularea prin satelit a terenurilor, pe felul de activitate a tuturor instituțiilor statului într-un nod central care, în loc să asigure protejarea datelor cetățenilor, va fi doar un ghem cu zeci de capete din care feluriți venetici, deja predictibili, vor deșira ceea ce îi interesează pentru a-și finaliza „parcursurile” pe care foile oficiale de „aquis” al României, dar și acest PNRR al vulnerabilizării noastre, le-au bătătorit…

●

„Hidroelectrica”- de vânzare...

Elena Radu

Dacă vom accepta ca Hidroelectrica să fie cotată la bursă și să se vândă pachetul semnificativ de acțiuni, în condițiile în care aceasta este o societate strategică care produce zilnic circa 25-35 la sută din energia care se consumă zilnic în România, înseamnă că suntem într-adevăr un popor de idioți care ne meritățm soarta și nu mai avem de ce să ne plângem. Mai mult, producția zilnică de energie este cu o abatere de 5-10% față se consumul zilnic. Profit la 30 iunie 2021: 1,687 miliarde lei .Acționari: Statul Român prin Ministerul Energiei - 80 la sută și „Fondul Proprietatea”. Ei au băgat in P.N.R.R. vânzarea acțiunilor „Hidroelectrica” și acum ne spun că trebuie să le vândă că dacă nu, nu primesc banii din P.N.R.R. E ca și când tu semnezi contractul ca îți vinzi casa și după aia te plângi ca e musai să o vinzi, că scrie în contract.

Prin Legea nr 173/2020 s-a interzis vânzarea participațiilor statului numai pentru o perioadă de doi ani[1]. Cum se apropie luna august și expira cei 2 ani se pregătesc sa vândă și ce mai e de vândut.

Statul Roman deține la „Hidroelectrica”: indirect, prin „Fondul Proprietatea” - 8,54 la sută, direct, prin Ministerul Energiei - 80,056 la sută.

In P.N.R.R. se prevede „tranzacționarea la bursa a unui pachet de cel puțin 15% din acțiunile „Hidroelectrica” pânâ la 30 iunie 2023”.

Asta înseamnă că pe lângă tranzacționarea celor 8,54 la sută din acțiunile pe care le deține indirect prin intermediul Fondului „Proprietatea”, Statul să mai vândă la bursă și 6,46 la sută din acțiunile pe care le deține direct prin Ministerul Energiei. Astfel, totalul acțiunilor la Hidroelectrica deținute de alte persoane decât Statul Român va fi de 19,9439% + 6,46% = 26,4039 la sută, ceea ce înseamnă un pachet semnificativ de acțiuni.

În această modalitate se va permite ca în cadrul A.G.A. „Hidroelectrica” să se ia deciziile de către ceilalți acționari (nu de Statul Român), deoarece conform actului Constitutiv al „Hidroelectrica” la prima convocare este cvorum dacă sunt prezenți sau reprezentați 1/4 din numărul total de voturi (adica 25 la sută.

Dacă nu se duce sau uită să trimită votul Ministerul Energiei, deciziile în A.G.A. „Hidroelectrica” se vor lua de alții, nu de Statul Roman. S-a indus în mod eronat ideea ca se vor cota la bursa numai acțiunile deținute de „Fondul Proprietatea” de 19,9439 la sută. Aceasta percepție este eronată.

Hotărârea nr. 3 din 31.03.2021 contine mult mai multe aprobări[3]. Pentru a putea să fie cotată la Bursa de Valori București (B.V.B.) „Hidroelectrica” condițiile sunt următoarele:

- „Prin urmare, această piață se adresează companiilor care îndeplinesc criteriile de mărime, vechime și free-float (număr de acțiuni emise de o companie și aflate în circulație, care sunt disponibile pentru tranzacționare) pentru listarea pe Piața Reglementată, fiind deci opțiunea potrivită pentru acele companii care se identifică cu următoarele situații:

- au forma juridică de societate pe acțiuni (S.A.);

- au un istoric al activității pentru cel puțin ultimii trei ani și a întocmit situații financiare pentru această perioadă;

- se încadrează la capitaluri proprii/capitalizare anticipată de minim 1 milion EUR sau este identificată nevoia de capital de minimum 1 milion de EUR pentru finanțarea proiectelor de dezvoltare planificate;

- au, sau vor avea în urma ofertei, un free-float al capitalului de minim 25 la sută”.

Ce inseamna „free-floa”t?

„« Free float »-ul reprezintă numărul de acțiuni al unei companii, care se tranzacționează liber la bursă. Cu alte cuvinte, reprezintă o parte din numărul total de acțiuni care nu sunt blocate în contul acționarilor majoritari. « Free float »-ul reprezintă acele acțiuni care pot fi tranzacționate la bursă în orice moment. Cu cât acesta este mai mare, cu atât piața secundară de acțiuni a acelei companii, va fi mai mare.

Astfel, posibilitatea de a tranzacționa ușor acțiunile acelei companii crește. Un « free float » minim acceptat pentru listarea la Bursa de Valori București este de 25% din numărul acțiunilor unei companii la categoria standard sau o valoare de cel putin 40 de milioane de euro pentru categoria Premium”.

Cum „Fondul Proprietatea” deține 19,949% acțiuni la „Hidroelectrica” (din care Statul Român deține indirect 8,545), pentru a putea sa fie listată „Hidroelectrica” la B.V.B., trebuie ca Statul Român, prin Ministerul Energiei, să pună și el în tranzactionare la liber pe bursă minim 5,06% din acțiunile pe care le deține (pentru a fi îndeplinită de „Hidroelectrica” condiția privind „free-float”-ul de 25 la sută).

Uite așa, dacă se listează pe B.V.B. acțiunile „Hidroelectrica”, va exista un pachet semnificativ de acțiuni de peste 25 la sută deținute de alte persoane, nu de Statul Român și vor putea să facă ce vor cu „Hidroelectrica”.

●